

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde da til dem: »Når I får ophøjet Menneskesønnen, da skal I forstå, at jeg er den, jeg er, og at jeg intet gør af mig selv; men som Faderen har lært mig, sådan taler jeg. Og han, som har sendt mig, er med mig; han har ikke ladt mig alene, for jeg gør altid det, der er godt i hans øjne«. Da han talte sådan, kom mange til tro på ham. Jesus sagde nu til de jøder, som var kommet til tro på ham: »Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie«. De svarede ham: »Vi er Abrahams efterkommere og har aldrig trællet for nogen. Hvordan kan du så sige: I skal blive frie?«. Jesus svarede dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Enhver, som gør synden, er syndens træl. Men trællen bliver ikke i huset for evigt, Sønnen bliver der for evigt. Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie«.

---O---

For mig har der altid været en stærk følelse af frihed forbundet med denne tid på året. Det skyldes nok de lune dage, de lyse nætter, muligheden for spise frokost på terrassen, markeringen af befrielsesdagen, skoleundervisningens gradvise ophør og meget mere. Men som jeg tænker over det, er det faktisk vanskeligt for mig at definere helt præcis, hvad det er en frihed fra – eller en frihed til. Det skyldes ikke, at kulde, mørke, indeliv og studier føles som noget ufrit – det kan jeg såmænd se frem til at gå ind i efter en lang sommer. Nej, det er i høj grad en temmelig vag fornemmelse af, at noget åbner sig og udvider tilværelsen.

Den episteltekst, som vi normalt hører i dag, er fortællingen om, hvordan apostlen Paulus gik fra ivrigt at forfølge dem, der troede på Kristus til endnu ivrigere at udbrede den kristne lære. Han vendte så at sige på en tallerken, efter han i et syn havde mødt Jesus – et syn der blændede ham, så han ikke kunne se noget i tre dage – og blev derefter døbt. Her forlader vi fortællingen, men vi

kender til Paulus' arbejde fra Bibelens skrifter. Men hvorfor udvælger Jesus han for at bringe sit navn frem, som han udtrykker det? Har han tænkt, at han godt kunne bruge hans ivrighed i en modsat sags tjeneste? Eller ønskede han at blive af med en stærk modstander? Det er vanskeligt at svare på, men det står tilbage, at Jesus tager Paulus, som han er.

Også i evangelieteksten er det med friheden ikke helt ligetil. Jøderne forstår friheden som det modsatte af trældommen – altså friheden fra at være underlagt den, som man trækker for. Heroverfor sætter Jesus et andet frihedsbegreb, når han siger til sine tilhørere: *hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie.* Umiddelbart lyder det som om, at friheden er lig med at blive i Jesu ord – at man ved at være underlagt et krav bliver fri. Men hvad er egentlig mærkeligst: at Jesus udpegede sin værste forfølger til at blive en af hans bedste støtter i udbredelsen af sit budskab – eller at han lader friheden bestå i, at man lytter til et bestemt budskab?

Måske resulterer friheden eller frisættelsen ikke først og fremmest en følelse eller en bevidsthed, men snarere noget, man rammes af eller noget, der kommer en i møde. Det nytter ikke at ville nå til friheden ved den rigide lovoverholdelse, som vi måske føler os højt hævet over, men som vi alligevel – lige som jøderne i evangelieteksten – kan finde os selv i at stræbe efter på den ene eller anden måde. Og heller ikke ved at hævde sig over for dem, som er af en anden opfattelse end os – som Saulus gjorde det, inden han blev til Paulus. Selvretfærdigheden og troen på egne fortræffeligheder har det med at lade os forblive i en ufrihed, fordi vi er blændet af vores egen selvbillede: at vi som frie individer naturligvis ikke er bundet af noget. Men vi glemmer at indse, at vi er bundet af os selv.

Trællen bliver ikke i huset for evigt, Sønnen bliver der for evigt hørte vi lige før. Guds Søn modtager den, der er træl af sig selv – og med sit ord ophæver

han denne trældom. Evangeliets påstand er, at en stadig lytten til Guds ord gør os frie. I dagens salme synger vi *du tar mig, som jeg er*. Det er ord fra det menneske, som finder sig selv i Jesu fortællinger og bliver fri ved, at Gud tager imod ham. Det menneske, som indser, at hun selv er den, der tales om, når det lyder: *du tar mig, Herre Gud, når jeg er svag, og ingenting er værd, og jeg så tit har nægtet dig min tanke*.

Hvad så med den frihed, som vi selv fornemmer, uden at kunne sætte præcise ord på den? Den har det til fælles med den evangeliske frihed, at den er en frihed hverken fra eller til noget – den er en svag afglans, der lader os ane, at den sande frihed aldrig er en, vi tilkæmper os med andre kræfter end dem, vi sætter ind på at lytte til Guds Ord, som vi om lidt selv skal tage i munden: *du tar mig med dit ord, som taler i mit lange korte liv, som vælder af din visdoms himmerige*.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd – du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.